

Comentariul povestirii "Fantana dintre plopi"

Povestirea este o specie a genului epic, de intindere medie, in care se pune accentul pe fapte si intamplari mai mult decat pe insesi personaje, intamplari ce capata astfel caracter moralizator si sunt subiectivizate prin implicarea afectiva a celui ce le povesteste (a naratorului).

Ciclul de povestiri "Hanul Ancutei", urmas demn al "Decameronului", prin regia extraordinara ce sta in spatele constructiei in rama, este un exemplu fericit de arta a povestirii. Artă ce este pusă în mare măsură pe seama celui ce expune (a naratorului și constă în crearea de către acesta a aspectului verosimil, credibil și a unei legături cu auditoriul (a cărui atenție trebuie captată și menținută) prin ceremonial.

În "Hanul Ancutei", sunt folosiți în acest scop (pentru a povesti cum trebuie) mai multe tipuri de naratori : primul este naratorul povestirii-cadru (o pseudo-povestire) un pretext pentru celelalte nouă, în care se e videntiaza de fiecare dată alt tip de narator cu câte o poveste adevărată.

De pilda, în "Fantana dintre plopi", naratorul care este martor al tuturor actelor de povestire are rolul de a face legătura în mod natural cu povestirea trecută și de a castiga timp până la ivirea unui nou pretext. El descrie la persoana a III-a situația de la han : oamenii tocmai făcuseră o pauză de la povestit și petrecut, când atenția comisului este îndreptată (și implicit a noastră) spre un nou venit.

Acesta trezește curiozitatea, prin atitudinea plină de mister. Viata lui reprezintă acum o potențială poveste și primul pas din ceremonial (trezirea curiozității) a fost făcut. Mai departe rolul naratorului povestirii-cadru încetează, el predă stafeta capitanului de mazili ce este narator autodiegetic.

El este, asadar, protagonistul istorisirii pe care o are de spus și prezintă faptele din două perspective : una de atunci (tanărul descurcarea și iubitor de ochi negri, care se lasă înșelat de țigani și nu are obiceiul de a se gândi prea mult la consecințele faptelor sale) și una de acum (matură), care admonestează prin comentarii, atitudinile din tinerețe.

Naratorul se implică clar, prezentând intamplările la persoana I și tragând concluziile și moralizând în același timp. Dubla viziune ne dă o imagine completă a lucrurilor și ne dezvăluie părerile personale ale protagonistului.

Relația naratorului autodiegetic cu celelalte instanțe ale comunicării narative (personajele, ascultătorii) este mult mai strânsă, căci și personajele povestii sale poartă amprenta sa iar cei ce ascultă depind numai de viziunea naratorului, pe care o consideră veridică.

Pe de altă parte, în povestirea-cadru capitanul de mazili este și el personaj, laolaltă cu vestitul comis și oamenii de la han, iar imaginea sa și introducerea sa în scenă, se datorează primului narator.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Acesta este considerat vocea autorului desemnata sa regizeze totul, dar se introduce si ca personaj, implicandu-se prin intrebari adresate celui ce istoriseste.

In povestirile lui Sadoveanu o intamplare nu are valoare decat prin modul spectaculos in care este expusa, caci ea este menita pentru urechile si cugetele auditoriului, iar naratorul are o responsabilitate extraordinara, rolul sau fiind decisiv.

Se poate spune ca povestirea se defineste prin narator si naratorul prin povestire.